

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **V. R.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Ing. Robertem Hladkým, advokátem,
sídlem Václava Řezáče 315, 434 01 Most,

proti

žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Lidické náměstí 899, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2018, č. j. KRPU-73477-10/ČJ-2018-0400KR-PK,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 29. 5. 2018, č. j. KRPU-73477-10/ČJ-2018-0400KR-PK, jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí vedoucího

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

územního odboru Most Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „vedoucí územního odboru“) ze dne 26. 2. 2018, č. j. MO-31/2018. Tímto rozhodnutím vedoucí územního odboru podle § 189 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) a § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů uznal žalobce vinným ze spáchání jednání, které mělo znaky přestupku a spočívalo v tom, že dne 12. 8. 2017 na silnici č. I/27 v obci Havraň, okres Most, jako řidič soukromého motorového vozidla tovární značky Ford Mondeo, reg. značky „X“, nedodržel nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, když po odečtu tolerance měřicího zařízení +3 km/h jel v daném úseku minimální rychlostí 90 km/h, a překročil tak dovolenou rychlost o 40 km/h. Tímto jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil nedbalostního jednání, které mělo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, tedy při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h. Za toto jednání vedoucí územního odboru podle § 51 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru uložil žalobci kázeňský trest – pokutu ve výši 5 000 Kč a podle § 51 odst. 1 písm. g) téhož zákona trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí vedoucího územního odboru a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zanikla trestnost jeho případného jednání, rozhodnutí spočívá na nesprávně zjištěném skutkovém stavu, rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení a řízení obsahuje podstatné porušení ustanovení o řízení před žalovaným (a to v obou stupních), a tyto vady měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.
3. V doplnění žaloby podaném v rámci lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) žalobce uvedl, že v rámci své obrany proti prvostupňovému rozhodnutí přednesl řadu věcných, resp. technických argumentů ohledně toho, proč je považuje za nesprávné. Tyto své argumenty k tomu podložil znaleckými posudky ze dne 13. 3. 2018 a 15. 5. 2018. Zatímco tedy žalobce argumentoval věcně, technicky a odborně, obě vydaná rozhodnutí stojí pouze na nekonkrétních a v podstatě i neodborných úvahách konkrétních osob, které rozhodovaly. Žalobcovy argumenty v zásadě směřovaly zejména do způsobu měření rychlosti měřicím zařízením LaserCan 4 (pozn. soudu – správně LaserCam 4, dále jen „měřicí zařízení“), resp. jeho použitím při měření, kterým mu byla rychlost změřena. K tomu předložil odborný posudek soudního znalce a navíc dodává, že on sám je na rozdíl od rozhodujících osob osobou odborně způsobilou, tj. proškolenou stran obsluhy měřicího zařízení. Od žalovaného však nezazněl jediný argument odborné osoby, resp. znalce, která by relevantním způsobem vyvrátila jeho argumenty. Podle žalobce tak obě rozhodnutí nerespektují skutečný stav věci, stojí na nesprávném posouzení skutečného stavu věci a jsou nepřezkoumatelná. V tomto směru odkázal na své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a jeho přílohy, zejména pak na uvedené znalecké posudky, u nichž navrhl, aby je soud provedl jako důkaz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Dále měl žalobce za to, že v jeho případě byly porušeny zásada dvojinstančnosti řízení a zásada *audiatur et altera pars*, a to zejména v případě, jak již popisoval v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, stran videozáznamu z měření, k němuž se nemohl dříve vyjádřit, neboť npor. Ing. S. P. pověřený vedením řízení ho s tímto videozáznamem seznámil až poté, co mu oproti podpisu bylo předáno prvostupňové rozhodnutí. Tímto postupem správního orgánu se žalobce nemohl dostatečně vyjádřit ke skutečnostem, které byly správnímu orgánu již dříve známy, a následně o nich rozhodoval pouze odvolací orgán bez možnosti dalšího přezkumu. Tedy podle žalobce po vydání prvostupňového rozhodnutí vyšly najevo podstatné skutečnosti, které mu před vydáním tohoto rozhodnutí nebyly známy a svědčily v jeho prospěch. Pokud by o těchto skutečnostech věděl před vydáním prvostupňového rozhodnutí, vyjádřil by se k nim ještě v době prvostupňového řízení a taktéž by navrhl vedoucímu územního odboru, aby se s těmito skutečnostmi a rozpory vypořádal. Na to pak byl žalobce nucen si sám nechat zpracovat uvedené znalecké posudky, které podle jeho názoru zcela jistě vyvrací argumenty žalovaného, resp. ponechává obě rozhodnutí v silných pochybnostech o protiprávnosti jednání, které je žalobci kladeno za vinu. V takovém případě by žalobce měl být zproštěn obvinění. Žalobce dále připomněl, že ve správním řízení je to správní orgán, kdo nese důkazní břemeno stran jeho viny, a měl to být správní orgán, který měl na jeho odborné technické argumenty reagovat znaleckým posudkem. Nota bene pokud chtěl rozptýlit jeho věcné argumenty a uznat ho vinným, pak na jím předložené znalecké posudky měl reagovat opět znaleckým posudkem.
5. K žalobcovým věcně technickým a hlavně odborným argumentům podaným skrze uvedené znalecké posudky soudního znalce žalovaný podle žalobce pouze zcela neodborně uvedl, že znalec ve svých posudcích nezohlednil, že na zrychlení vozidla poháněného spalovacím motorem mají vliv tři hlavní aspekty, které vyjmenovává na straně 4 napadeného rozhodnutí. Přitom však žalovaný nebere v potaz, že uvedené argumenty v podstatě svědčí v žalobcův prospěch, neboť uvedené aspekty vozidlo zpomalují. Hodnoty uváděné znalcem jsou pro nové vozidlo, v laboratorních podmínkách, za ideálního stavu prostředí, jak to uvádí výrobce vozidel, tudíž maximální pro danou motorizaci. Předmětné vozidlo je však osm let staré a v době přestupku mělo najeto cca 200 000 km, což se dá ověřit ze záznamů STK. Z toho je pak podle žalobce zřejmé, že o ideálních podmínkách se nedalo mluvit. Uvedené argumenty tedy naopak svědčí pro závěry znalce, že žalobce uvedeným vozidlem nemohl v daném případě vyvinout takové zrychlení, abych dosáhl svým vozidlem rychlosti 90 km/h. Podle žalobce tedy žalovaný v tomto směru neunesl důkazní břemeno, když proti znaleckému posudku odborného znalce postavil pouze své laické závěry, resp. úvahy. Shrnu, že žalovaný v podstatě nevzal uvedené znalecké posudky v potaz, resp. nepřihlédl k nim včetně jejich příloh a v podstatě se s nimi vůbec věcně, resp. odborně nevypořádal.
6. Žalovaný se podle žalobce řádně a odborně nevypořádal ani s jeho argumenty týkajícími se měření prostřednictvím měřicího zařízení, které uvedl ve svém vyjádření v rámci prvostupňového řízení a na které tímto odkazuje a žádá, aby byly soudem provedeny jako důkaz. Zejména šlo o argument týkající se zaměření zaměřovacího kříže kamery, který podle návodu k použití musí být umístěn na svislé plochy vozidla nejlépe na registrační značce, zatímco z fotodokumentace je zřejmé, že na předmětném vozidle je kříž umístěn na jeho kapotě, tedy na téměř vodorovné ploše. Rovněž se nevypořádal s argumentem týkajícím se umístění měřicího zařízení na statické trojnožce a jeho nastavení na příjezd

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vozidel, zatímco žalobce prováděl předjížděcí manévry, a tudíž postavení jeho vozidla neodpovídalo podmínkám měření, jak je uvádí návod k použití.

7. Žalobce žádal o provedení dokazování manuálem k měřicímu zařízení, dokladem o školení žalobce na radar, doplněním výpovědi v ústním jednání ze dne 31. 10. 2017, doplněním svého odvolání včetně příloh, kterými byly znalecký posudek ze dne 15. 5. 2018, fotodokumentace a technický průkaz vozidla, a odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí včetně příloh, kterými byly znalecký posudek ze dne 13. 3. 2018, fotodokumentace a další.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Námitku neodbornosti rozhodujících osob označil za nepodloženou. Uvedl, že žalovaný rozhodoval na základě doporučení senátu poradní komise ustanoveného v souladu s § 194 zákona o služebním poměru, proti jehož složení žalobce ničeho nenamítal. Žalovaný dále popsal náplň práce a praxi členů tohoto senátu, kteří buď jsou mj. držiteli osvědčení o proškolení obsluhy operátorů silničních rychloměrů včetně měřicího zařízení, což je doloženo ve spise, nebo jsou seznámeni s návody k jejich obsluze včetně funkcí a principů, na jejichž základě pracují. Vyslovil též důvodné pochybnosti o pravdivosti žalobcova tvrzení o tom, že on je osobou proškolenou v obsluze měřicího zařízení. V obou soudu předložených osvědčeních z roku 2008 totiž měřicí zařízení, které bylo do užívání dopravní policii postupně předáváno v průběhu roku 2017, uvedeno není, a žalobce od roku 2010 vykonává činnost, která s dohledem na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nesouvisí. Skutečnost, že žalobce se nezúčastnil školení obsluhy měřicího zařízení, naopak najisto vyplývá ze záznamů jediného oprávněného školitele operátorů obsluhy měřičů rychlosti zařazeného na odboru služby dopravní policie krajského ředitelství.
9. Jde-li o posouzení skutečného stavu věci a vypořádání se s námitkami žalobce v rámci řízení o jeho přestupku, žalovaný uvedl, že na konkrétních místech napadeného rozhodnutí uvedl úvahy opřené o znalosti jednotlivých členů senátu poradní komise, a to včetně znalosti principu, na kterém měřicí zařízení pracuje, návodu k jeho obsluze a zkušeností s jeho používáním. Zabýval se též nulovými hodnotami naměřenými měřicím zařízením a vypořádal se i s námitkou ohledně Bluetooth technologií používaných žalobcem ve vozidle. Upozornil též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, dostupný – stejně jako veškerá dále uvedená rozhodnutí – na www.nssoud.cz, ve kterém soud konstatoval, že u laserového měřiče rychlosti při nedodržení podmínek měření vůbec nedojde ke změření rychlosti. Žalobce žádným relevantním způsobem nedoložil, že by policisté měřicí zařízení použili v rozporu s návodem k obsluze. Dodal, že podle tohoto návodu lze při měření využít stativ nebo měření provádět pouhým držením měřiče v ruce. Zabýval se i tzv. „kosinus efektem“. Z právního hlediska je podle žalovaného měření způsobené kosinus efektem vždy ve prospěch řidiče, protože naměřená rychlost ovlivněná kosinus efektem je vždy menší než rychlost skutečná. Vzhledem k umístění záměrného kříže patrného na fotografii i videosekvenci zaznamenaných měřicím zařízením však lze postavit najisto, že kosinus efekt v posuzovaném případě nevznikl, a proto ani nemohl výsledek měření ovlivnit. K námitkám žalobce zpochybňujícím výsledek měření žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, podle kterého *„chybný je také názor stěžovatele, když se domnívá, že nemusí prokazovat jím tvrzené nezákonnosti. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.“

10. K námitce nezohlednění žalobcem předložených znaleckých posudků žalovaný uvedl, že má-li oprávněná úřední osoba odborné znalosti postačující pro posouzení dané skutečnosti, nemusí provádět důkaz znaleckým posudkem. Ani zákon o služebním poměru nestanovuje povinnost mezi podklady řízení vždy zařadit znalecký posudek, stejně tak žalovaný ani neměl žádnou povinnost na předložené posudky reagovat vypracováním dalšího znaleckého posudku. K předloženým znaleckým posudkům poukázal na to, že oba vypracoval týž znalec Ing. J. T., oba byly zapsány pod týmž pořadovým číslem do znaleckého deníku a u obou chybí ve znalecké doložce prohlášení o vědomí následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku. První znalecký posudek datovaný dnem 13. 3. 2018 byl předložen spolu s odvoláním, druhý s datem 15. 5. 2018 předsedovi senátu poradní komise dne 16. 5. 2018. Rozdíly mezi posudky jsou uvedeny na straně 4 k bodu 1 napadeného rozhodnutí. Žalobce podle žalovaného v prvostupňovém řízení nevzněl žádné návrhy na provedení dokazování. Úvahy žalovaného o tom, proč předloženým znaleckým posudkům nepřisvědčil, jsou uvedeny na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaný uvedl, že s ohledem na nutnost posuzovat správní řízení z hlediska soudního přezkumu jako celek a možnost odstranění vady prvostupňového řízení odvolacím orgánem senát poradní komise z důvodu procesní opatrnosti žalobce vyrozuměl o termínu, kdy mu bude opětovně umožněno vyjádřit se k videozáznamu z měřiče rychlosti a opětovně nahlédnout do všech podkladů rozhodnutí. Žalobce se k věci vyjádřil. Námitku porušení zásady *audiatur et altera pars* proto žalovaný považuje z hlediska významu tohoto důkazu v porovnání s ostatními důkazy o jednání žalobce za nedůvodnou. Videozáznam totiž nebyl jediným ani stěžejním důkazem o vině žalobce. Toto dílčí porušení práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle žalovaného nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

12. Žalobce v replice uvedl, že nikterak nepopíral ani nechtěl popírat zkušenosti a odbornost osob zúčastněných na rozhodování. Argumentoval pouze v tom smyslu, že pokud byl těmito osobám předložen v průběhu správního řízení jakožto důkaz na obranu žalobce znalecký posudek, tak dle jeho názoru již k rozhodnutí o vině žalobce, resp. ke zpochybnění závěrů znalce nepostačovalo hodnocení znaleckého posudku uvedenými osobami. Má totiž za to, že tyto osoby nemohou, pokud samy nejsou znalci v příslušném oboru, znalci konkurovat.
13. Dále uvedl, že správní orgán rozhodl o spáchání předmětného přestupku a uložení příslušného trestu na základě snímku, který byl součástí celku (videozáznamu), o kterém již vedoucí územního odboru věděl a i přes žádost žalobce jej s ním neseznámil. Videozáznam byl žalobci předán až po vydání rozhodnutí v prvním stupni. Jelikož žalobce neměl v prvoinstančním řízení k dispozici uvedený videozáznam a byl si jistý, že tak rychle v obci nejel, prováděl sám různé pokusy, které vycházely v jeho prospěch a utvrzovaly jej v tom, že nemohl jet tak rychle. Takto činil do té doby, než obdržel uvedený videozáznam z měřicího zařízení, který zachycuje celou situaci (děj). Proto si na základě toho nechal vypracovat znalecký posudek soudním znalcem, který svým výpočtem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

potvrdil žalobcovy domněnky. V rámci odvolání však následně bylo ze strany žalovaného argumentováno zcela nedostatečně, a ve vztahu ke znaleckému posudku neodborně, když tento uvedl, že soudní znalec nepřihlédl ke stáří vozidla, opotřebení tlumičů a pneumatik, atd. Taková argumentace žalovaného, ze které v podstatě vyplývá, že čím starší vozidlo je, tím je rychlejší, by byla přitom ve prospěch žalobce, nikoli v jeho neprospěch.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty šedesáti dnů ode dne právní moci napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
16. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Primárně se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný řádně a odborně nevypořádal s jeho argumenty, které předestřel v rámci prvostupňového řízení a které se týkaly zaměření zaměřovacího kříže kamery měřicího zařízení a umístění měřicího zařízení tak, že jeho postavení neodpovídalo podmínkám měření podle návodu k použití. Soud přitom vycházel z toho, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86). Má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

18. Námitce žalobce nelze přisvědčit, když je nutné poukázat zejména na to, že žalobce namítal to, že se s jeho argumenty nevypořádal žalovaný, když však mělo jít o argumenty vznesené v prvostupňovém řízení. Vedoucí územního odboru se jimi ve svém rozhodnutí zabýval, žalobce však v podaném odvolání s jeho závěry nijak nepolemizoval, a neučinil tedy tyto otázky předmětem odvolacího řízení. Způsob, kterým se s těmito otázkami na straně 7 a 8 napadeného rozhodnutí vypořádal žalovaný, proto soud za dané situace shledal být zcela dostačujícím.
19. Před vypořádáním dalších žalobních bodů soud směrem k žalobci podotýká, že jeho povinností bylo uvést v žalobě žalobní body (námitky), ze kterých musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jde o jednu ze základních náležitostí žaloby týkající se přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, jež je zakotvena v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
20. Jak ve vztahu k této problematice uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, *„žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“*
21. V daném případě žalobce sice žalobní body v žalobě vyjmenoval (nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, zánik trestnosti jeho případného jednání, nesprávné zjištěný skutkový stav, nesprávné právní posouzení a podstatné porušení ustanovení o řízení v obou stupních), avšak často je buď v doplnění žaloby nijak nerozvinul (v případě zániku trestnosti), nebo jejich formulaci provedl bez vymezení konkrétních skutkových a právních důvodů, v nichž spatřuje nesprávnost či nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu došlo v části žaloby shrnuté ve 3. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, kde bez bližší specifikace pouze odkázal na *„argumenty, které vznesl ve správním řízení“* a které *„uvedl v předloženém odvolání nebo jeho přílohách“*, na které v žalobě odkázal, aniž by však tyto své **argumenty uvedl v samotné žalobě a zároveň konkrétně popsal, v čem spatřuje nezákonnost či nepřezkoumatelnost ve způsobu, kterým se s nimi správní orgány vypořádaly.** K tomu soud zdůrazňuje, že v případě žalobních námitek se žalobce nemůže omezit na pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 53/2008-86, publ. pod č. 2026/2009 Sb. NSS). Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení, jde o řízení zcela oddělené, a proto nelze při formulaci žalobních bodů pouze odkazovat na písemnosti ve správním řízení. Odkaz na skutkovou či právní argumentaci lze akceptovat jako součást žalobních důvodů pouze za výjimečných podmínek, přičemž jednou z nich nevyhnutelně je, aby byl v textu žaloby učiněný odkaz zcela konkrétní, směřující na jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, tj. na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konkrétní bod. Tato primární podmínka není v nyní projednávané věci v případě této části žaloby naplněna, neboť odkaz žalobce na argumenty uvedené v jeho podání a jím předložených listinách je obecný a neváže se k jakémukoli konkrétnímu tvrzení, když jde o odkaz na podání jako taková. Přitom jednotlivými námitkami uvedenými v odvolání se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, pročez žalobce by tak kromě konkretizace námitek, které chce považovat i za námitky žalobní, měl logicky brojit proti způsobu, jakým byly žalovaným jeho odvolací námitky posouzeny, neboť předmětem žaloby je právě rozhodnutí žalovaného o odvolání; takové tvrzení však žaloba neobsahuje. Z toho důvodu nemohl soud neurčitý odkaz žalobce akceptovat jako součást žalobních důvodů.

22. Soud proto v závěrečné části tohoto rozhodnutí provedl přezkum žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k těmto námitkám jen obecným způsobem, přičemž dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí obstálo. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely – tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem (srov. v tomto smyslu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Je naopak odpovědností účastníka, aby v žalobě specifikoval skutkové a právní důvody, pro které rozhodnutí správních orgánů napadá. Obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).
23. Podobným nedostatkem ve vymezení žalobních bodů spočívajícím v neuvedení konkrétních ve správním řízení vznesených argumentů, s jejichž vypořádáním žalovaným žalobce nesouhlasí, na první pohled trpí i námitka žalobce shrnutá v 5. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. V ní však žalobce kromě nekonkrétního odkazu na argumenty uvedené ve znaleckých posudcích uvedl alespoň závěr předložených znaleckých posudků a zejména soudu předložil argumentaci zpochybňující argumentaci žalovaného, kterou se měl žalovaný s argumenty znalce v napadeném rozhodnutí vypořádat. Žalobce tedy pochybil, když v žalobě neuvedl argumentaci znalce samotnou, jejíž správnosti se zřejmě zamýšlel před soudem dovolat. Z důvodu stručnosti předložených posudků, které obsahují v podstatě pouze jediný argument, soud však tuto námitku akceptoval jako dostatečně formulovanou, a proto se jí zabýval. Z následujících důvodů ji shledal být nedůvodnou.
24. V prvé řadě se soud zabýval samotnou povahou žalobcem předložených listin označených jako znalecké posudky, datovaných dny 13. 3. 2018 a 15. 5. 2018 a vypracovaných soudním znalcem Ing. J. Ť. Jak správně poukázal žalovaný, oba posudky byly zapsány do znaleckého deníku pod týmž pořadovým číslem a u obou chybí ve znalecké doložce prohlášení o vědomí následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku. Při porovnání předložených listin je zřejmé, že posudek z 15. 5. 2018 je fakticky posudkem z 13. 3. 2018 doplněným o parametry vozidla Ford Mondeo a Tabulku všech motorizací pro Ford Mondeo 3. generace (MK 4) (2007 – 2015) se zvýrazněnými hodnotami, které mají náležet vozidlu Ford Mondeo z videozáznamu měření. Závěry obou posudků jsou stejné: *„Rychlost jízdy 93 km/h, změřená kamerou LaserCam 4, neodpovídá technickým parametrům osobního automobilu FORD Mondeo.“*
25. Podle § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), jestliže znalecký posudek předložený účastníkem řízení má všechny zákonem požadované náležitosti a obsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vědomě nepravdivého znaleckého posudku, postupuje se při provádění tohoto důkazu stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek vyžádaný soudem. Soud umožní znalci, kterého některá ze stran požádala o znalecký posudek, nahlédnout do spisu nebo mu jinak umožní seznámit se s informacemi potřebnými pro vypracování znaleckého posudku. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014-48, publ. pod č. 3283/2015 Sb. NSS, „*má-li posudek předložený účastníkem správního řízení náležitosti znaleckého posudku dle § 127a o. s. ř., postupuje se při jeho provádění stejně jako při provádění znaleckého posudku znalce ustanoveného správním orgánem podle § 56 správního řádu z roku 2004.*“ Nemá-li předložený posudek náležitosti znaleckého posudku podle § 127a o. s. ř., což byl i případ posudků předložených ve správním řízení žalobcem, je třeba na ně nahlížet stejně jako na listinný důkaz. To také žalovaný učinil a odpovídajícím způsobem se s takovýmto vyjádřením znalce vypořádal, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že na zrychlení vozidla poháněného spalovacím motorem mají vliv tři hlavní aspekty, které zde vyjmenoval a které podle něj znalec ve svém vyjádření opomněl. Není podle soudu pravdou, že všechny žalovaným uvedené aspekty v podstatě svědčí v žalobcův prospěch, neboť tyto aspekty vozidlo zpomalují, jak tvrdí žalobce. Žalovaný totiž kromě aspektů týkajících se vlastního vozidla, na které zřejmě naráží žalobce, poukázal i na další aspekty, které Ing. Ť. ve svém vyjádření nezohlednil, a sice na aspekty týkající se vnějšího prostředí (např. adhezi komunikace, sílu a směr větru, profil komunikace apod.) a zejména osobu řidiče a jeho vůli akcelarovat. Vyjádření znalce žalovaný s ohledem na to nepovažoval za relevantní podklad, kterým by byla prokázána nesprávnost provedeného měření.

26. Soud takového vypořádání se s předloženým vyjádřením Ing. Ť. považuje za správné a zcela dostatečné. Jde-li o odůvodnění závěru Ing. Ť. uvedené v předloženém vyjádření, nelze je považovat za přesvědčivé. Ing. Ť. zřejmě vycházel z videozáznamu vozidla žalobce měřeného měřicím zařízením. Provedl výpočet zrychlení měřeného vozidla, přičemž uvedl, že vozidlo z rychlosti 86 km/h na rychlost 93 km/h podle měření zrychlilo na dráze 11,0 m. V následujícím výpočtu však počítal s jinou ujetou dráhou, a sice 15,6 m, což odpovídá údajům z tabulky hodnot měření uvedené i v předloženém správním spise. Podle tohoto výpočtu vozidlo dosáhlo na daném úseku zrychlení 3,02 m/s². Podle Ing. Ť. není osobní vozidlo Ford Mondeo takového zrychlení schopno dosáhnout, zejména při rychlosti kolem 80 km/h, neboť automobil zrychluje z 0 na 100 km/h za čas 10,9 s, což představuje průměrné zrychlení 2,55 m/s².
27. K tomu soud konstatuje, že údaj o tom, že vozidlo zrychluje z 0 na 100 km/h za čas 10,9 s Ing. Ť. zřejmě čerpal z Tabulky všech motorizací pro Ford Mondeo 3. generace (MK 4) (2007 – 2015), kterou zahrnul do svého vyjádření a ve které byly zvýrazněny hodnoty modelu 2,0 Duratorq TDCi. Zdroj těchto údajů však ve vyjádření není uveden, z ničeho není ani zřejmé, že vozidlo, které bylo předmětem měření, bylo právě tímto modelem Fordu Mondeo. Ve vyjádření Ing. Ť. dále chybí výpočet, kterým měl dojít k závěru, že automobil při zrychlení z 0 na 100 km/h dosahuje průměrného zrychlení 2,55 m/s². Stejně tak není ve vyjádření vysvětleno, proč je pracováno s hodnotou 93 km/h, když žalobci je za vinu kladeno dosažení rychlosti 90 km/h, ani souvislost mezi tím, že vozidlo podle měření mělo na daném úseku při změně rychlosti z 86 km/h na 93 km/h dosáhnout zrychlení 3,02 m/s², a hodnotou údajného **průměrného** zrychlení 2,55 m/s² dosahovaného při zrychlování z 0 na 100 km/h.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Po seznámení se s obsahem správního spisu a napadeným rozhodnutím tedy soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a řádně odůvodněné, obsahuje zákonem stanovené náležitosti, vypořádání se s námitkami žalobce a předloženým vyjádřením znalce, a dále též odkazy na relevantní zákonnou úpravu a judikaturu soudů. Skutkový stav byl v řízení zjištěn řádně a vyslovené závěry správních orgánů o spáchání jednání, které mělo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, tedy že žalobce při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h, mají oporu ve správním spise, ve kterém je založen záznam přestupku s fotografiemi a videem z měření, ověřovací list měřicího zařízení i doklad o proškolení obsluhy měřicího zařízení. S ohledem na uvedené proto soud vyhodnotil výše uvedené žalobní námitky jako nedůvodné.
29. Pro úplnost soud dodává, že znalecký posudek vyhotovený z iniciativy správního orgánu není povinnou součástí předmětného typu správního řízení, a to ani v případě, kdy by účastník v řízení předložil znalecký posudek vyhotovený ze své vlastní iniciativy. V dané věci navíc již soud výše poukázal na to, že na posudky předložené žalobcem ani nelze nahlížet jako na znalecké posudky podle § 56 správního řádu.
30. Důvodnou soud neshledal ani námitku týkající se údajného porušení zásady dvojinstančnosti řízení a zásady *audiatur et altera pars* namítané ve vztahu k videozáznamu z měření, s nímž byl žalobce seznámen až po vydání prvostupňového rozhodnutí. K tomu je třeba zdůraznit, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně zaplňovala (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Zásada dvojinstančnosti zaručuje, že vždy, proběhne-li řízení před správním orgánem prvního stupně, je možné, aby meritorní rozhodnutí, jež správní orgán prvního stupně vydal, přezkoumal orgán odvolací. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se tak lze odvolat, tj. podat řádný opravný prostředek (nestanoví-li zákon jinak). Tato zásada tudíž nezakotvuje, jak se žalobce domnívá, že žalovaný nemůže „zhojit“ vady prvostupňového rozhodnutí ve svém rozhodnutí. Zásada dvojinstančnosti tedy znamená, že *„řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, odst. 51.). Právě k takovému zhojení vady v řízení před správním orgánem I. stupně v odvolacím řízení došlo, neboť v něm byl žalobce seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí včetně videozáznamu z měření a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit, čehož využil.
31. Soud nevyhověl návrhu žalobce a neprovedl dokazování manuálem k měřicímu zařízení, dokladem o školení žalobce na radar, doplněním výpovědi v ústním jednání ze dne 31. 10. 2017, doplněním odvolání včetně příloh, kterými byly znalecký posudek ze dne 15. 5. 2018, fotodokumentace a technický průkaz vozidla, a odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí včetně příloh, kterými byly znalecký posudek ze dne 13. 3. 2018, fotodokumentace a další. Žalobce u manuálu k měřicímu zařízení neuvedl, jaká jeho žalobní tvrzení jím mají být prokázána. Listina označená jako doklad o školení žalobce pak měla podle soudu sloužit k prokázání odbornosti žalobce. Tato skutečnost však je s

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ohledem na předmět tohoto řízení bez významu. Ostatní navrhané důkazy jsou součástí předloženého správního spisu, kterým se dokazování neprovádí.

32. Soud vyhodnotil žalobu proti rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jejich úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. března 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.